

ARBETARMAKT

Nyhetsbrev nr 257, 18 september 2007

www.arbetarmakt.com

Arbetarmakt, svensk sektion av



Kämpa för ett revolutionärt parti i Chavez nya parti

Sedan han återvaldes i december förra året har Hugo Chávez infört en rad åtgärder som han beskriver som början på övergången till tjugoförsta århundradets socialism. För att bidra till denna process har han under de senaste månaderna inlett en process med syftet att grunda ett förenat socialistiskt parti för Venezuela (PSUV). Det är nu dags att debattera dess grundningsstadgar och program.

Under sommaren skrevs 5,7 miljoner människor in som medlemmar i PSUV och 18 000 avdelningar organiserades. I en del delstater som Apure, Cojedes och Delta Amacuro uppgick antalet registrerade medlemmar i PSUV till mer än hälften av den samlade väljarkåren. Av medlemmarna är 2,88 miljoner män och 2,78 miljoner kvinnor. Omkring 1,4 miljoner beskrivs som arbetare och 745 000 som högt utbildade. Avdelningarna har instruerats att diskutera socialism, marxistisk ekonomi och de venezolanska reformernas framtid.

Formeringen av PSUV har skakat de existerande partierna. Chavez har upprepade gånger uppmanat alla andra socialistiska partier att upplösa sig. Han har valt ut två av de största grupperna i den bolivariska koalitionen för angrepp – det venezolanska kommunistpartiet och Podemos (Por la Democracia Social) – när de bad om tid för att debattera saken. Medan ledningarna för dessa organisationer blivit kvar utanför, har de flesta av deras medlemmar sedan dess gått in i PSUV (bedömare hävdar att bara 30 procent av deras medlemmar finns kvar). Även det mindre extremvänsterpartiet PRS (Partido Revolucion y Socialismo) har splittrats om huruvida man ska gå med eller inte.

Identifieringen av PSUV med den populistiska bolivariska revolutionen har gett det en klasöverskridande och inte en proletär karaktär. Det är ett parti som bildats runt Chavez som *caudillo*. I partiet finns det fackliga aktivister, revolutionärer, kapitalister och statsbyråkrater. Det inkluderar Diosdado Caballa – guvernör i delstaten Miranda och ägare till flera företag, Socorro Hernandez – chef för det förstatligade telebolaget CANTV som står i spetsen för en av partiets avdelningar i Caracas och mängder av guvernörer och statsbyråkrater.

En av de ledande militanterna i klasskampsströmningen inom den fackliga federationen UNT, Orlando Chirino, beskrev lanseringsmötet för PSUV:

”Jag vill uttrycka min solidaritet med de tusentals av mina landsmän som begav sig till Caracas för att delta i händelsen och som inte bara uteslöts utan dessutom blev illa behandlade och slagna. På teve såg vi guvernörer, borgmästare och deputerade som inte har masstöd inta de främre raderna. Det fanns kapitalister och byråkrater närvarande som har försvarat kapitalisterna och ett antal per-

soner som har anklagats för korruption och försvar av en politik som inte återspeglar folkets intressen. Det är därför som det finns så mycket missnöje – eftersom människor vet att denna process har börjat på ett mycket tveksamt sätt.”

Allt detta ger partiet karaktären av det som Trotskij kallade ett folkfrontsparti. I halvkolonierna lutar sig delar av bourgeoisien på massorna för att ge dem själva ett visst mått av oberoende från världsimperialismen. Ett sådant parti inkluderar representanter för borgarna och andra klasser i samhället som arbetarna och bönderna. Men dess politiska riktning ligger i händerna på bourgeoisien.

Men PSUV är också otvivelaktigt ett massparti, och i detta stadium relativt öppet och demokratiskt, som diskuterar socialismen, marxismen och världsimperialismen. Det skulle vara oklokt av revolutionärer att bara stå vid sidan av denna process om de fritt kan uttrycka sina idéer, kritisera Chavez m.m. Men de får inte på något sätt ge stöd åt idén att det inte skulle vara legitimt att vägra gå med i partiet, eller sprida illusioner om att detta parti, som det nu är, redan är ett socialistiskt parti, det venezolanska proletariats parti. Dessa nödvändiga sanningar behöver diskuteras tydligt och modigt, oavsett vilka illusioner massorna har om Chavez.

Den centrala uppgiften för revolutionärer som går in i PSUV är att där kämpa för ett revolutionärt program. Chávez uppmaning tidigare i år att studera Trotskij's övergångsprogram bör tas som utgångspunkt för politiska debatter i partiet. De avdelningar som är baserade bland fackliga medlemmar, bland de fattiga i städerna och på landsbygden måste uppmuntras att kräva att lösningen på deras pressande behov är centralt i programmet och att exproprieringen av de superrikas inkomster och storbolagens profiler blir källan till att betala. Affärsmännen och höga statsbyråkrater måste drivas ut ur partiet. Dess struktur måste vara helt och fullt demokratiska med allt beslutsfattande i händerna på församlingar av medlemmar och alla ombudsmän avsättbara och med medellönen för en arbetare.

Arbetarklassens behov av att ha sitt eget parti har aldrig varit mer uppenbart med en rad angrepp, speciellt från delar av statsbyråkratin. Staten, kapitalisterna och fackbyråkraterna har brutit arbetarnas ockupation av Sanitarios Maracay. Istället för arbetarkontroll kommer det nu att finnas en ledningsgrupp med representanter från arbetarna, kapitalisterna och staten (vilket verkar vara den modell som Chavez föredrar).

Under den kommande tiden ska PSUV debattera sitt program och partiets målsättning. Om det ska bli ett instrument för socialism och arbetarklassens makt måste dess program vara revolutionärt; ett program som lägger grunden för en kamp mot imperialismen, kapitalisterna, statsbyråkratin och Chavez själv, dvs. de andra delarna av

PSUV. Allt därunder kommer bara att binda arbetarklassen till reformismen och lägga grunden för nederlag och strybandet av den venezolanska revolutionen.

www.fifthinternational.org

Bolivia står inför inbördeskrig

Bolivia slits sönder av sin kapitalistklass. Evo Morales regering har ställts inför en offensiv från högern och befinner sig i kris. Endast arbetarklassen kan stoppa högerns konspirationer.

Den 15 augusti stannade staden Sucre på grund av massdemonstrationer för att göra Sucre istället för La Paz till regeringens säte, ett slag som var avsett att träffa Morales och Rörelsen mot socialism (MAS). Den 28 augusti stannade sedan Cochabamba, som dithills varit ett starkt fäste för MAS och de folkliga krafterna, genom en "strejk" som organiserades av högern.

Efter en årslång kampanj från landets ekonomiska och jordägande elit, som har hindrat och motverkat den konstituerande församlingens arbete, står landet nu inför en omfattande politisk kris. Under hela denna period har Morales och MAS gjort upprepade eftergifter till högern. Men nu har han uppmanat till en demonstration med 100 000 arbetare, bönder och ursprungsbefolkning i Sucre för att tvinga högern att upphöra med sin blockad och sitt sabotage mot den konstituerande församlingen och dess planer på att deklarerar fullständig autonomi för de resursstarka södra och östra provinserna, som tillsammans är kända som *media luna* (halvmånen). Mitt i denna kris har den bolivianska arbetarklassen börjat organisera sig politiskt. Den måste genomföra beslutsamma aktioner för att hindra och krossa den kontrarevolution som planeras av högern och USA:s ambassad.

Högern går till angrepp

Under nästan ett år har högern, både inom den konstituerande församlingen och på gatorna i de provinser som de dominerar, motarbetat önskningarna hos majoriteten av bolivianerna att se församlingen vidta åtgärder för att radikalt förbättra deras dagliga liv. Detta inkluderar omedelbart förstatligande, helt och fullt, av landets gas- och oljereserver (lag om kolväten), starkt förbättrade rättigheter för Bolivias indianska majoritet och jordfrågan.

Högern framtvängde på ett tidigt stadium en eftergift från Morales att den konstituerande församlingen måste ha tvåtredjedels majoritet för att godkänna paragrafer i den nya konstitutionen och har sedan dess använt detta för att kräva en hel rad omröstningar om olika viktiga frågor. Den konstituerande församlingen har dessutom tvingats underkasta varaktigheten av sina sittningar, deras förlängning och andra procedurer under den existerande nationalförsamlingen. Den konstituerande församlingen är därför inte ett suveränt organ och har olika veton för högerflygelns minoritet inbyggda. Högern har också haft en pistol riktad mot Morales och vänstern: hotet om avskiljande av "deras provinser".

Det senaste sabotaget var att kräva att den konstituerande församlingen debatterar frågan om att flytta regeringens säte till Sucre. Sucre är den officiella huvudstaden och sätet för högsta domstolen och den plats där konstituerande församlingen sammanträder men alla regeringens funktioner finns i huvudstaden La Paz. Syftet är att utså splittring i det folkliga lägret, i vilket en del (speciellt dem i Sucre) önskar se centralregeringens lukrativa funktioner

flyttade till en liten provinsstad.

Men den verkliga orsaken till att högern vill ha denna flyttning är att La Paz är alltför nära den utfattiga andinska högplatån – *altiplano* – och den stora kåkstaden El Alto. Med 800 000, och sannolikt fler, invånare är El Alto fokus för arbetarklassen och de radikala, folkliga rörelserna. Dessa är representerade i och leds av Fejuve – den spanska förkortningen för federerade grannskapsråd. Under ledning av Fejuve har massorna i El Alto lyckats med att störta två högerregeringar och presidenter under de senaste åren. Det står helt klart varför högern vill flytta regeringen långt ifrån det revolutionära tryck som dessa massor kan utöva.

I juli möttes kravet på flyttning till Sucre av en massprotest med mer än en miljon människor i El Alto, som avvisade flyttningen och som manade till försvar av den nationella enheten. President Morales kallade demonstrationen "historisk" medan anhängare av flytten till Sucre sade att den var ett "olagligt hot". Den 15 augusti röstade den konstituerande församlingen, samtidigt som en massdemonstration för flytten hölls utanför, för att inte diskutera flytten. Detta ledde till att omkring 50 delegater från högern och lokala grupper drog sig ur församlingen och flera gick i hungerstrejk.

Men trots sitt uppenbara trots har Morales och MAS gjort betydande eftergifter för högern. För det första införde de ett komplicerat system i den konstituerande församlingen som ger högerns minoritet många möjligheter att undergräva arbetarnas krav. För det andra genom att ge efter i de viktiga kolvätereformerna. Trycket från oligarkerna, Lulas brasilianska regering och regeringens försiktighet har försvagat kolvätelagarna som skulle ha överfört mer kontroll av de vinstgivande bolagen till staten. Regeringen har privat gett de senare försäkringar att oavsett vad den kan säga offentligt kommer den inte att vända sig mot företag som fungerar "lagligt och i god tro".

"Utländska gruvinvestorer tror att revisionerna av gruvkoderna som regeringen ska tillkännage varken kommer att bli drakoniska eller konfiskatoriska i termer av högre skattebörda och går därför vidare med sina sina projekt." (Economist Intelligence Unit, *Bolivia: Country Profile* 2006)

Under tiden framställde medborgarkommittén i Santa Cruz, oligarkernas främsta bas, ett dokument som kräver dess absoluta kontroll över jord, resurser, det juridiska systemet, polisen och armén. Detta är faktiskt en självständighetsdeklaration som säger: "La Paz har ingen roll att spela i Santa Cruz". Det var detta som utlöste den miljonstarka demonstrationen mot autonomi.

Hand i hand med dessa juridiska och lagliga åtgärder har halvfascistiska grupper baserade bland de rikare studenterna växt fram som svampar ur jorden och angriper och trakasserar anhängare till vänstern eller MAS. Liknande organ har satts upp i andra delstater inklusive i Cochabamba, den stad som ledde kampen mot privatiseringen av vatten 2003. Masskampanjen mot guvernören Manfred Reyes Villa bevitnade hur en kommun sattes upp som ett alternativ till delstatens församling. Men kommunen angreps av högern och förråddes av Morales och MAS, som vägrade att erkänna eller beväpna den, och den varade bara i fem dagar. Sedan dess har många aktivister pekats ut och gripits av polisen.

Istället för att köpa ut oligarkerna har Morales och re-

geringens kompromisser gett reaktionen mer mod att gå ännu längre längs vägen mot självständighet och krossandet av de folkliga krafterna i de provinser som de kontrollerar. Bolivia är i praktiken på väg att delas mellan de provinser som kontrolleras av oligarkerna och områdena i högländerna, inklusive El Alto, där MAS ännu dominerar.

Vilken väg framåt?

För att vända denna process med splittring av de folkliga krafterna och reträtt vad gäller deras krav, för att slå tillbaka högern och hjälpa massorna i Cochabamba och andra regioner att återta initiativet, krävs en massomfattande och landsomfattande mobilisering av de folkliga krafterna: alla de som har kämpat för naturresurserna, vatten, kolvätena, gruvorna och jorden. En massiv generalstrejk, med blockader och ockupation av jord, såsom Bolivia redan har bevittnat två gånger om under detta årtionde, behövs för att slå tillbaka högern och besegra deras planer på att ta över landets naturresurser.

Den konstituerande församlingen måste sammanträda under permanent tryck från arbetar- och bondemajoriteten – det bästa skulle vara i El Alto – och förklara sig själv vara fullständigt suverän i förhållande till församlingen, domstolarna och framför allt polisen och armén. Den måste mobilisera och beväpna massorna – som organiseras av Fejuve och dess motsvarigheter i andra städer – för att framtvinga dess suveränitet. Den måste snabbt godkänna de dekret som folket vill ha.

Men vem kommer att leda en sådan kamp mot högern? Säkert inte Evo Morales och MAS. Orsaken till att MAS inte kan besegra oligarkin är att det är ett folkfrontsparti. Det innebär att det är ett parti som sammanfogar kapitalister, medelklassen, arbetarna och böndernas organisationer men lämnar kontrollen av partiet i händerna på bourgeoisien. Denna motsättning gör det möjligt för högern att mobilisera och organisera medan stora delar av vänstern är bunden till det timida MAS, som är ovilligt att föra en seriös kamp mot reaktionens krafter.

Men delar av arbetarklassen organiserar sig nu. I oktober 2006 ställde sig kongressen för fabriksarbetare i Bolivia bakom ett dokument som manade till "den socialistiska revolutionens definitiva seger". Kongressen krävde revolutionär ledning, oberoende och militant aktion från arbetarklassen, ett politiskt instrument (dvs. ett parti) och en social revolution.

Detta följdes tidigare i år av att Federationen av bolivianska arbetare (COB) upprepade sitt krav på skapandet av ett "politiskt instrument" för arbetarna. Kravet ställdes ursprungligen för två år sedan men lades på is efter valet av Morales och MAS. Under våren återbekräftade COB behovet av ett parti och konstaterade alldeles riktigt att MAS medgörlighet har "stärkt kontrarevolutionen i Santa Cruz". Vid sidan av COB är organisationer som COR-El Alto (fackföreningarna i El Alto) också kritiska mot MAS.

De organisationer som bryter med MAS och manar till bildandet av ett nytt arbetarparti måste sammankalla en konferens som kan bilda demokratiska strukturer och öppna en brådskande debatt om partiets program. De krafter som är inblandade, såsom fabriksarbetarna, COB och COR-El Alto förefaller redan vara överens om att partiet måste vara antikapitalistiskt och ett parti som kämpar för det revolutionära störtandet av privategendomen. Endast ett revolutionärt parti – som är baserat på arbetarklassens organisationer och inte är ett folkfrontsparti – kan erbjuda

det modiga ledarskap som massorna förtjänar i kampen mot högerns kontrarevolution.

Keith Spencer

www.fifthinternational.org

Utkast till ett aktionsprogram för ett revolutionärt arbetarparti i Bolivia

I Bolivia måste ett revolutionärt parti vara ett arbetarparti – inte ett populistiskt parti för alla klasser. För detta krävs det att kampen för skapandet av ett sådant parti förs in i den nationella fackliga federationen COB, i gruvarbetarnas fackförening och alla andra militanta arbetarorganisationer, både fackliga och politiska. Ett sådant parti måste i sina led dra in de bästa kämparna och organisatörerna i Fejuves och folkförsamlingarna, fattigböndernas organisationer och organisationer för ungdomar och kvinnor.

Samtidigt måste det oförtröttligt arbeta för en klassallians med fattigbönderna och de förtryckta ursprungsfolken – och hjälpa de förra liksom lantarbetarna att överta de agrara storkapitalisternas, ranchägarnas och agribolagens jord, liksom att hjälpa aymara- och quechuaindianernas traditionella samhällen att vinna den nivå av språkliga rättigheter och kommunal autonomi som de önskar, inklusive rätten till separat statlig existens om de så önskar.

Med dessa allierade kan arbetarklassen leda en revolution som övergår från uppfyllandet av borgerligt demokratiska och antiimperialistiska uppgifter (ägarande och kontroll av jorden och dess naturresurser, fabriker, demokratiska rättigheter m.m.) till socialistiska uppgifter (en socialiserad och planerad ekonomi), från en nationell revolution till en kontinental och slutligen världsomfattande revolution. De bolivianska gruvarbetarnas och arbetarrörelsens historiska deklaration, Pulacayoteserna, proklamerade så tidigt som 1946:

"Parollen för proletär revolution och diktatur visar tydligt det faktum att det är arbetarklassen som kommer att bli den ledande kraften i denna omvandling och i denna stat... Arbetarna kommer inte, när de väl är vid makten, att i all evighet kunna begränsa sig till borgerligt demokratiska begränsningar; de kommer att finna sig tvingade – och desto mer för varje dag – att göra allt större ingrepp i privategendomens regim, på ett sätt som gör att revolutionen kommer att anta en permanent karaktär."

Detta måste vara grundstenen för ett revolutionärt arbetarparti i Bolivia.

Ett revolutionärt parti måste, som den brådskande uppgiften för dagen, kräva att den konstituerande församlingen återsamlas i El Alto och genomför den politik som massorna har kämpat för med början i den fullständiga och okompenserade nationaliseringen av alla reserver av kolväten, deras utvinning, raffinering, transport och försäljning. Den måste genomföra en agrar revolution som exproprierar de stora rancherna och godsen och överlåter dem i fattigböndernas eller lantarbetarnas kontroll. Den måste förklara sig vara suverän i förhållande till den existerande domarkåren och lagstiftningen.

Den måste kämpa för ett handlingsprogram som kan tillmötesgå de omedelbara behoven hos arbetarna och de fattiga i stad och på land, såsom en minimilön, en kortare arbetsdag och en massiv kampanj med offentliga arbeten under kontroll av fackföreningarna och samhällena. Slummen måste ersättas av anständiga bostäder, sjukhus, skolor och vägar – avlopp och brunnar, vatten och elektricitet m.m. måste installeras.

Ett revolutionärt parti måste också kämpa för en rad omedelbara krav och övergångskrav som utmanar kapitalisternas ekonomiska styre, inklusive:

- Förstatligande av fabriker, bankerna, gruvorna och oljefälten under arbetarkontroll.

- Överta utan kompensation de amerikanska och europeiska multinationella bolagens tillgångar, utvisa alla imperialistiska rådgivare från USA eller andra länder, uppsägning av landets utlandsskuld.

- Arbetarna och bönderna måste organisera sig i aktionsråd som kan försvara sig mot angreppen från den nyfascistiska högern och militären och erbjuda en alternativ grund för politisk makt.

- En arbetarmilis måste bildas och soldatkommittéer formeras i armén – alla officerare ska väljas – så att den högerinriktade militärhierarkins grepp bryts för gott.

Alla former av rasism och etnisk och språklig diskriminering och privilegier måste avskaffas, genom att kämpa för aymara- quechuafolkens fullständiga och lika språkrättigheter kommer det revolutionära partiet hjälpa till att vinna över den stora majoriteten av ursprungsbefolkningen till socialismen.

- En arbetar- och fattigbonderegering, inte ”andinsk kapitalism” eller Morales förvirrade småborgerliga socialism, utan en regering som är ansvarig inför råden med valda och avsättbara delegater för arbetarna och bönderna.

- Socialismen kan inte byggas i ett land och revolutionen måste bli permanent och spridas ut över kontinenten och världen.

Kämpa för en konstituerande församling i Pakistan

Pakistans militärdiktator Pervez Musharraf befann sig i en usatt position i somras. Efter att ha suspenderat landets högste domare Chaudhry i mars destabiliserades hans regim av de stora gatuprotesterna och en 48 timmars generalstrejk som mobiliserades för att motsätta sig hans beslut. Rörelsen startade bland advokaterna men fick snart förstärkning av arbetarna och städernas fattiga demonstranterna räknades i tiotusental och vågor av strejker som utlysts av fackföreningar som står oppositionen nära paralyserade landet. Väpnade sammanstötningar mellan krafter som är för och mot Musharraf bröt ut.

Samtidigt var Musharrafs uppbackare George Bush missnöjd med honom på grund av de fria händer han kände att den pakistanska militären gav de afghanska upprorsmännen i de norra stamområdena i Pakistan. Under trycket från Bush tog Musharraf itu med att krossa talibanerna i gränsområdena och gjorde projihadistiska islamister baserade i Islamabad röda moské till måltavla. Det blodbad som ägde rum under angreppet på röda moskén, med hundratals dödade, representerade ett slag mot delar av presidentens traditionella maktbas. Pakistans militär har alltid förlitat sig på sina islamiska kreditiv för att legitimera sig. Denna relation blev ansträngd efter 11 september 2001, men nu har den brutits vilket de framgångsrika självmordsattackerna på de väpnade styrkorna under de senaste månaderna har demonstrerat.

I augusti återinsatte också högsta domstolen Chaudhry och tillät en rad politiska dissidenter att återvända till Pakistan, inklusive expresidenten Nawaz Sharif. Musharraf måste nu ställa upp för återval mellan 15 september och 15 oktober eftersom alla hans försök att kringgå detta

genom att utöva tryck på domarkåren spektakulärt har misslyckats. USA har också krävt ”fria och rättvisa val”.

Denna vändning i händelserna har tvingat Musharraf att söka stöd bland de folkliga ”prodemokratiska krafterna”. Det betyder egentligen att vända sig till Pakistans folkparti (PPP) vars ledare Benazir Bhutto faktiskt stödde, även om det var ”kritiskt”, massakern på röda moskén och sedan upptog förhandlingar med Musharraf om en uppgörelse om maktindelning. Detta har emellertid orsakat problem inom PPP. Förhandlingar har upprepade gånger brutit samman på grund av PPP:s insisterande på att Musharraf inte kan vara både statsöverhuvud och överbefälhavare och att han måste avstå från makten att upplösa parlamentet. Bhutto har sagt att hon kommer att återvända med eller utan en överenskommelse med presidenten, sannolikt i oktober, i tid för valet.

Nawaz Sharifs konservativa islamiska parti PML-N har, till skillnad från PPP, öppet talat om behovet av en ”avgörande kamp” mot militären och gatuprotester för att få till stånd en förändring av regimen. När Sharif återvänder till Pakistan den 10 september kan han framställa sig som den siste demokratiskt valde ledaren. Genom att vara mer konsekvent i sitt motstånd mot Musharraf hoppas PML-N vinna större stöd både från islamiska och prodemokratiska väljare.

Men Sharif erbjuder inte massorna något verkligt alternativ. Hans sista regering var våldsamt högerinriktad och en katastrof för arbetarklassen. När en ekonomisk kris drabbade landet tvingade Sharif massorna att betala för den med 100 000 avskedade arbetare, avskaffade matsubventioner och priset på livsnödvändigheter steg i höjden – medan Sharif och hans anhängare lade beslag på miljoner från statens skattekontor.

Vi har från början sagt att advokaternas rörelse hade potentialen att skapa band till massorna, störta regimen och skapa möjligheter för en revolutionär kamp för makten från arbetarklassens sida. Denna potential existerar alldeles tydligt fortfarande. Militärregimens störtande förblir en omedelbar fråga. Den är faktiskt mer isolerad och sårbar än någonsin. Men vi kan inte strunta i att det samtidigt finns kraftfulla kontrarevolutionära krafter.

Kontrarevolutionens krafter

En form av kontrarevolutionen är framväxten av de islamistiska militanter som angrep vänsteranhängare och kvinnor som vägrade åtygda deras tolkning av sharialagarna. Trots det faktum att motståndet från de så kallade talibanerna i Afghanistan och gränsområdena måste ges stöd i den utsträckning som de bekämpar den amerikanska och brittiska imperialismen, är de i den pakistanska inrikespolitiken en fullständigt reaktionär kraft.

För ögonblicket är emellertid en ”demokratisk kontrarevolution” den mer omedelbara faran. En uppgörelse mellan PPP och Musharraf, som godkänns av ett val, som är ett slags folkomröstning, skulle kunna användas för att demobilisera massorna, förvirra arbetarklassens förtrupp och bevara Pakistans förslavande under USA-imperialismen. Benazir Bhutto skulle sedan kunna använda sitt ”demokratiska mandat” både för att angripa arbetarklassen och ännu aggressivare genomdriva USA-imperialismens krig i Afghanistan och i gränsområdena. Detta skulle vara ett verkligt bakslag och nederlag för massorna och som enbart islamisterna, som fått martyrens gloria, på längre sikt skulle tjäna på. Det skulle vara lika sant om Nawaz Sharif skulle vinna, trots hans nuvarande demagogiska an-

grepp på USA:s politik. Även han talar om behovet av en "konstruktiv relation" med Washington.

Vägen framåt

I slutändan kommer varje parti som inte förbinder den demokratiska kampen med en arbetarrevolution och socialismen att misslyckas med att befria Pakistan från korruptionens och militärstyrets ok. Pakistan har styrts av militären under förtio av dess 60-åriga existens. Under den tiden har militären utvecklat kraftfulla ekonomiska intressen, en process som har fördjupats under de senaste åtta åren.

Allt beror nu på massorna – deras politik, ledning och organisering. Advokaternas rörelse var förmögen att samla masskrafter men är nu splittrad över hur man ska gå vidare. Dess högerflygel hävdar att kampen tog slut i och med att Chaudhry återinsattes, medan vänstern insisterar på att fortsätta kampen för att störta regimen. Den revolutionära situationen är långt ifrån över. Det finns faktiskt ingen "stabil" utväg för den härskande klassen, de borgerliga partierna och militären i Pakistan – med tanke på krisen kring kriget i Afghanistan och gränsområdena, massornas krav mot nyliberalismen – för att inte nämna de effekter som en världsrecession skulle få under den kommande perioden. Tydligt kontrarevolutionära krafter konkurrerar inte desto mindre med de revolutionära.

Det är nu mer brådskande än någonsin att de mest medvetna, radikala delarna av de fattiga, demokratirörelsen och arbetarklassen förenas i ett revolutionärt parti som kan kämpa för en arbetar- och bonderegering, som baseras på demokratiska arbetare- och bonderåd.

www.fifthinternational.org

Striden för lastarna uppskjuten – men inte avslutad

Arbetarmakt har tidigare i nyhetsbrevet publicerat ett stöduttalande från brevbärare på Södermalm för lastarnas kamp för sina intressen i (se nummer 251 – Fackligt stöd för lastarna på Arlanda). De cirka 2 000 lastarna på svenska flygplatser jobbar för mycket och lyfter för tungt – med stora utslitningsskador som följd. Löneutvecklingen har varit låg. Sjukskrivningstalen ligger för närvarande på närmare ofantliga 16 procent (att jämföra med brevbärare som har omkring 5 procents frånvaro). Inför förhandlingarna var kraven ganska självklara. Lastarna ville ha minskad arbetslastning, 35-timmars vecka, ett försvar av existerande lokala tillägg i det gemensamma kollektivavtalet och löneökningar på minst 825 kr m.m.

I förhållande till dessa krav har SAS och de andra arbetsköparna svarat med att sätta sig på tvären. Förhandlingarna har som en konsekvens av detta, och som en konsekvens av Transports förhandlingsdelegations vilja till fortsatta förhandlingar, uppskjutits till början av oktober.

Viktigt för lastarna är också de förhandlingar som flygteknikerna befinner sig i. Det finns omkring 1 000 flygtekniker på svenska flygplatser varav ett hundratal är organiserade i Transport. Resten är medlemmar i SSF, ett SACO/TCO-förbund eller oorganiserade. Flygteknikerna, som är bättre avlönade än den genomsnittlige LO-arbetaren, kämpar för att få sina nuvarande marknadsanpassade löner (som ligger på ca 30 000 kr/månaden i runda tal) inskrivna i kollektivavtalet. Det handlar här inte minst om en viktig ideologisk fråga. Arbetsköparna vill givetvis behålla den nuvarande lägre nivån (på 23 000 kr/

mån) för att i högre grad kunna sätta lönerna som de vill.

Trots skillnader i löner är den ömsesidiga känslan av behovet att samarbeta stark. Flygteknikerna behöver lastarnas stöd och tvärt om vid en eventuell konflikt. Om lastarna går ut i strejk hoppas man få med sig även SSF-anslutna flygtekniker i sympatiaktioner. Sammantaget skulle det innebära en väsentlig tyngd i det slag som man då kan tilldela arbetsköparna (SAS, Malmö Aviation och skojarföretaget Priority som stänger ute fackliga rekryterare från sina arbetsplatser).

Kampandan är mycket stor och viljan att ta till stor slaggan råder det ingen tvekan om – åtminstone inte på golvet. Så beskriver en facklig representant stämningen bland lastarna på Arlanda. Men i förhandlingsdelegationen är det annorlunda. Per Winberg och många med honom vill helst av allt undvika en konflikt, hellre då röka fredspipa med arbetsköparna. SAS, vars varumärke är naggat i kanten, vill helst av allt inte ha några ytterligare strejker – och undvika fler svarta rubriker. Det är ett faktum att denna förhandlingsdelegation, som inte direkt ger uttryck för kampviljan på golvet och som inte står under arbetarnas demokratiska kontroll, har den avgörande makten som föranlett ett uppskjutande – trots vad som tycks vara en oförsonlig motsättning.

Det råder osäkerhet om utgången för flygtekniker och lastare. Per Winberg och förhandlingsdelegationen kan inte hålla tillbaka en konflikt med lätthet. Nu har även arbetsmiljöverket gått ut med vite. Kravet på bättre bemanning och överhuvudtaget en lägre arbetsbelastning ser arbetsmiljöverket som en förutsättning för att arbetsmiljömålen ska kunna få någon verklig betydelse. Uttalandet är ett resultat av långvarigt arbete och påtryckningar från fackliga aktivister. Litet utrymme finns därmed för kompromisser – så står det nu svart och vitt på papperet. Blir det ett skambud från flygföretagens ledning kan förhandlingsdelegationen mycket väl finna sig tillräckligt pressad för att gå på offensiven och utlysa konflikt. Än så länge är detta en verklig möjlighet, man har ännu inte skrivit under. Skulle så ske rullar maskineriet med medling igång. Men med detta sagt är ett bra avtal hur som helst långt ifrån säkrat.

Konfliktåtgärder vore självfallet en framgång för arbetarna och ett bevis för deras kampvilja. I nuläget finns det dock inget utrymme för att sprida förhoppningar om Winbergs och den fackliga ledningens förmåga. Uppskjutandet av konfliktåtgärder till förmån för ytterligare förhandlingar till början av oktober upplevdes, helt korrekt, av fackliga aktivister som representerar gräsrotterna delvis som ett uttröttningsförsök. Genom att skjuta på konflikten hoppas man att arbetarna ska godta ett avtal som man vet kommer att innebära kompromisser – i en situation där detta utrymme egentligen inte finns utöver att det slår mot lastarna på ett högst orättfärdigt sätt.

Vad det nu handlar om för lastare, tekniker, mekaniker och flygfraktspersonal, som på olika sätt berörs av striden, är att bygga upp trycket och konfliktberedskapen. Alla steg som tas av förhandlingsdelegationen för att verkligen försvara arbetarnas krav måste givetvis stödjas.

Samtidigt kan inte fackligt aktiva arbetare på basplanet sätta sin tillit till Winbergs ledarskap. En brännande uppgift består i att bygga upp organiseringen på golvet för att aktivt trycka på, och, när det behövs, ta egna initiativ. För detta behövs demokratiskt valda strejkkommittéer bland de berörda och ett systematiskt solidaritetsarbete mellan

alla arbetargrupper som berörs. I sista hand kan vilda aktioner vara det enda medlet mot en förhandlingsledning som främst är måna om att försvara sina egna positioner som förhandlare – med alla privilegier som medföljer. I sista hand handlar det om att värna det fackliga medlemskapet. Ett svek kan mycket väl under nuvarande förhållanden utlösa en reaktion av avhopp och förlamande demoralisering.

Arbetarmakt uppmanar alla fackligt aktiva att resa frågan om solidaritet med lastarna, skriftlig och praktisk. Lastarnas och flygplatsanställdas kamp är en kamp vars utgång är av intresse för hela arbetarrörelsen.

Rapport från Transports kongress

Transportarbetarförbundets kongress gick av stapeln sista veckan i augusti. Arbetarmakt passade på att förhöra sig om kongressens resultat med ett av de fackliga ombud, en representant för lastarna på Arlanda, som närvarade. Följande artikel är sammanfattar såväl svar på ställda frågor som våra intryck och slutsatser.

Kongressen ägde rum i en tid som präglas av den upptrappade nyliberala offensiven från den borgerliga regeringen. Då Transport profilerat sig som ett av de mer radikala förbunden på senare år, med en ordförande som t.o.m. gjort antikapitalistiska uttalanden, var det av intresse att se hur just detta LO-förbund, med sina 68 000 medlemmar, svarar på de nya frågeställningarna som bl.a. regeringsskiftet innebär.

För dem som velat se en mer radikal respons fanns det gott om utrymme för frustration och besvikelse. Man kunde tänka sig en mer radikal svängning i förbundet. Nu dränktes istället kongressen stundtals i hyllningar till det förra regeringspartiet, som under 12 år vid rodret fört en något mindre aggressiv borgerlig politik än den nuvarande regeringen, men icke desto mindre genom denna sin politik bäddat för borgarnas valseger. Det är uppenbart att (s)-partiets ställning som oppositionsparti, i brist på radikalare alternativ, spelar såväl partiledningen som ledningen i Transport (med socialdemokraten Per Winberg i spetsen) i händerna när det kommer till att stärka banden. Nu försöker man ta tillfället i akt och odla relationen till den fackliga rörelsen, en relation som förvisso nagats i kanten de senaste mandatperioderna men som ej lett till en brytning. Här handlade det om ett illa dolt röstfiske.

Rent konkret handlar det om att samla den stora familjen. Genom att erbjuda resurser och annat stöd kan (s), genom sin starka koppling till fackföreningsbyråkratin, ytterligare befästa och stärka sin roll som representant för LO-kollektivet.

Trots mycket av hallelujastämning och öppen massvärningskampanj fanns det ändå opposition. En känsla hos mer radikala arbetare är att alliansen mellan (s) och LO är en relation som är till fördel framförallt för partiet. Arbetarna får lite eller inget tillbaka av verklig betydelse. Arbetarpolitiken uteblir. Kongressen stod därmed inte helt fri från den konflikt som härrör ur (s)-partiets borgerliga politik de senaste mandatperioderna.

Då Mona Sahlin talade väcktes frågor om vad LO-kollektivet ska kunna förvänta sig vid ett maktskifte 2010. Sahlin var inte benägen att göra några skarpare utfästelser. Hon lovade förvisso att man ska återställa a-kassan till de 80 procenten, men utan att bli alltför konkret. Denna utfästelse kom också parallellt med en stor debatt på kongressen, som rörde huruvida facket bör ordna med en in-

komstförsäkring som garanterar 80 procent av lönen även då denna överskrider det nuvarande taket på 18 700 kr/mån. Efter debatt blev det bifall för förslaget.

På ett plan kan det självfallet tyckas bra att medlemmar som överskrider taket också får fullvärdig ersättning. Detta är dock något av en ideologisk stridsfråga då beslutet betyder att facket tar över en uppgift som många röster i debatten menade bör falla på staten. Minskat tak och sänkta procentnivåer är givetvis en del av borgarnas program som syftar till att nedmontera välfärdsstaten, dvs. de landvinningar som arbetarrörelsen tidigare vunnit. Genom att facken går in och tar över detta ansvar läggs kostnaden i realiteten på medlemmarna samtidigt som frågan undantas från den politiska arenan.

Det är samtidigt en lätt lösning för (s)-ledningen. Det rör sig i nuläget inte om en särskilt dyr utgift för Transport eftersom de mer högavlönade medlemmarna i högre grad finner nya arbeten vid arbetslöshet, åtminstone inte i nuläget. Samtidigt är det bekvämt för (s)-partiets ledning, som förmodligen gärna ser att facket ordnar detta på egen hand så att partiet slipper ta itu med denna fråga om det återkommer till makten.

Också när LO:s ordförande Wanja Lundby Wedin gick upp på scenen väcktes kritik. Här handlade det framför allt om hennes uppseendeväckande uttalande på politikerveckan i Almedalen, då hon öppnade för en diskussion där hon uttryckligen antydde att LO-ledningen bör kunna överväga inskränkningar i konflikträtten i utbyte mot andra fördelar. Detta uttalande väckte ramaskri från många håll inom den fackliga rörelsen. Att ens öppna upp denna diskussion med borgarna, i en situation där regeringen systematiskt genomdriver en politik som syftar till att underminera arbetarkollektivet, är uppseendeväckande i sig, och säger en hel del om Lundby Wedins kampvilja. Det kan för den som inte genomskådat Wedins och LO-ledningens roll vara svårt att tro att samma ordförande i december förra året eldade massan i tal inför de tusentals demonstranter som motsatte sig a-kasseinskränkningarna med slutklämmen ”sänker ni kassan, ja då sänker vi er!”.

Det ger dock uttryck för LO-ledarnas motvilja mot all form av masskamp mot borgarna. Hellre då till förhandlingsbordet oavsett vad det gäller. Wedin backade inte heller många steg från denna skamlösa öppning för diskussioner om ämnet med borgarna. En halvhjärtad utfästelse om att konflikträtten ska bestå bakade hon in i ett resonemang där hon hänvisade till den långa traditionen av samarbete mellan fackföreningsrörelsen och arbetsköparna. Wedin stod därmed på sig och förklarade att man måste vara beredd att diskutera i princip vilken fråga som helst. Annars riskerar resultatet att bli ännu sämre enligt Wedin, som också varnade för vad som händer om sådana diskussioner, där fackledningen hoppas få vara med och utforma besluten, uteblir i händelse av en borgerlig regering även efter nästa val.

Att mobilisera fackets medlemmar för att försvara de redan naggade fackliga rättigheterna och den redan begränsade konflikträtten tycks inte vara en existerande möjlighet i Wedins värld. Det heter ju som bekant att ”med sådana vänner behöver man inga fiender”.

I övrigt var ett övergripande tema på årets Transportkongress frågan om att värva mer medlemmar. Här slår ledningen på stortrumman, även om det återstår att se hur mycket resurser i detta avseende som kommer att tilldelas lokala klubbar. I vilket fall som helst kommer man

att satsa på utbildning av rekryterare och gå ut mer offensivt på arbetsplatser.

Andra frågor gällde kamp mot ensamarbete under natten, en fråga som har aktualitet i förhandlingar för anställda som arbetar på t.ex. bensinstationer och liknande. Delegater vittnade om rån och våld som de utsatts för på sina arbetsplatser och allmänt konsensus rådde om att man måste kämpa för att komma till rätta med problematiken.

Det internationella engagemanget var ett mycket positivt inslag på årets kongress. Där fanns representanter från olika länder, bl.a. en aktivist från Teamsters, Transports motsvarighet i USA. Transportarbetaraktivister från bl.a. de nordiska länderna var också närvarande och delade med sig av sina erfarenheter.

Intressant nog talade nästan samtliga internationella delegater om behovet av att facket måste stödja en mer tydlig vänsterpolitik och överhuvudtaget kräva mer av arbetarnas politiska representanter. Undantaget var delegaten från Teamsters, som beskrev det amerikanska fackets uråldriga strategi som går ut på att stödja vänstern inom det renodlat borgerliga partiet Demokraterna. I USA har denna strategi betytt att skapandet av ett från borgarklassen oberoende parti skjutits upp på obestämd framtid, i sig en viktig förklaring till den amerikanska arbetarrörelsens svaghet och låga organisationsgrad.

Men sammantaget innebar rösterna från många av de internationella gästerna en skarp kontrast gentemot den svenska ledningens öppna och relativt okritiska flörtande med s-ledningen.

Deltagande från internationella gäster innebar också en verklig möjlighet för fackliga gräsrotsaktivister att diskutera erfarenheter av påtryckningsmetoder. Finska transportmedlemmar hade bl.a. positiva erfarenheter av vilda aktioner som ett sätt att försvara sig mot attacker, något som förvisso inte kan diskuteras alltför öppet inom LO. Men även i Sverige har vilda aktioner gett framgång, senaste var det gruvarbetarna som genom vild aktion lyckades pressa arbetsköparna till förhandlingsbordet i den lokala avtalsrörelsen. Arbetargrupper som befinner sig i besvärliga förhandlingar kan givetvis ha nytta av alla möjliga vapen i kampen mot såväl företag som konservativa förhandlingsdelegationer.

En politiskt viktig fråga som debatterades var den om hur Transport ska förhålla sig till svartarbete och då särskilt papperslösa arbetares kamp, eller s.k. "illegala invandrare". I denna debatt finns grovt sagt två linjer, där den som Transport företrädar kan sammanfattas med att man framförallt koncentrerar sig på att bekämpa oseriösa företag verksamhet överhuvudtaget, vilket innebär att man avstår från att organisera papperslösa arbetare. Den andra linjen, som i dagsläget lite missvisande beskrivs som en specifik syndikalistisk hållning, handlar om att förvisso bekämpa oseriösa företag, men att i denna kamp se organiserandet av papperslösa som en viktig del av arbetet. Att denna linje betecknas som syndikalistisk har så klart att göra med att SAC driver en öppen kampanj för att organisera just papperslösa, samtidigt som LO avstår.

Den linje som segrade var den nuvarande. Klas Lind, som utgör något av en chefsideolog inom Transport, motiverade i debatten sitt motstånd mot organisering av papperslösa med argumentet att krutet bör läggas på att komma åt företagen och att de "illegala invandrarna" ofta är så undertryckta att det inte går att organisera dem.

Lind tenderar därmed att betrakta de papperslösa som

huvudsakligen offer som inte kan kämpa för sina rättigheter. Det är en farlig syn som också motsägs av de många aktivisterna bland de papperslösa – som återkommande visat sin benägenhet att kämpa för sina intressen i såväl rörelsen för flyktingamnesti som i SAC:s syndikat för papperslösa. Ytterst begår också Klas Lind och Transportledningen felet att man formellt separerar frågan om kampen mot svartarbetet och de papperslösas situation från frågan om att kräva medborgarskap för denna grupp. Den gamla principen inom den revolutionära arbetarrörelsen har alltid varit att kräva medborgarskap för dem som av olika skäl valt att leva och arbeta i ett land. Där man arbetar bör man också ha politiskt inflytande och de friheter och förmåner som tillkommer de arbetande i landet överhuvudtaget. Detta är en viktig fråga för att värna den internationella solidariteten – arbetarklassen har inget fosterland och måste alltid kämpa för att förenas i kamp mot borgarnas splittringsförsök.

Transports och LO:s hållning har ofta i debatten anklagats för att vara rasistisk, vilket Lind värjde sig emot. Det är också sant att t.ex. Transport vid olika tillfällen i Skåne bistått utnyttjade papperslösa arbetare med ekonomiska resurser för att dessa ska kunna få sina mest grundläggande behov mötta. Men det är också uppenbart så att oviljan att behandla frågan om medborgarskap i detta sammanhang är ett uttryck för ledningens ovilja att offensivt bemöta den chauvinistiska politiken mot flyktingar och invandrare som den nuvarande regeringen bedriver, men även den förra regeringen stod för. På samma sätt innebär ställningstagandet, oavsett hur det motiveras, en undfallenhet för rasismen i svensk arbetarrörelsen i och med att det öppnar upp för en mer reaktionär hållning. Den nuvarande positionen är t.ex. kompatibel med utspel som exempelvis Göran Perssons varningar för "social turism" i samband med EU:s östutvidgning för några år sedan.

När det kom till valet av ledning förekom viss spänning. Per Winberg utmanades av Lars Lindgren, den senare med starkt stöd i Skåne. Kritiken mot Winberg har varit ett återkommande tema. Lars Lindgren ses av många som ett alternativ som kombinerar förhandlaren Winbergs rutin med större våltalighet. Valet, som mycket fick karaktären av att vara ett personval snarare än ett politiskt sådant var relativt jämt. Winberg återvann kongressens förtroende med rösterna 155–121. Motståndet mot Winberg representerade till viss grad besvikna delegater som vill ha en förändring inom förbundet. Valets personcenterade karaktär vittnar på samma gång om den låga politiska nivå som följer då det saknas mer organiserad och politiserad opposition. I övrigt utmanades Per Viredius, en av de mer nationalistiska krafterna i Transports verkställande utskott, av en yngre förmåga. Här blev omröstningen ytterst jämn med utfallet 139–137 till Viredius fördel. Sammantaget betydde valet en oförändrad sammansättning i VU.

Sammantaget vittnade Transports kongress om ett paradoxalt tillstånd i fackföreningen och i den svenska arbetarrörelsen. Viljan att kämpa för medlemmarna och att försvara sig mot kapitalisterna manifesterades bl.a. i kampanjen för att värva medlemmar. Kritik mot LO-ledningens flathet kom till uttryck i kritiska frågor som ställdes till Wanja Lundby Wedin. Frågan om hur man ska svara på nedmonteringen av välfärden kom på sitt sätt till uttryck i debatten om fackets roll i att höja arbetslöshets-

försäkringstaket. Behovet av en radikalare politik som går på offensiven mot borgarna uttrycktes också konkret av flera av de internationella gästerna.

I ljuset av detta framstår behovet av att ställa konkreta krav på förbundsledningen och s-ledningen att leverera som närmast självklar. Den viktiga frågan om behovet av att bygga en organiserad vänsteropposition mot s-byråkratin, som kämpar för att demokratisera facken, att avskaffa privilegierna och att hålla arbetarnas representanter direkt ansvariga i förhandlingar och avtalsrörelser, kort sagt i klasskampen, framstår som avgörande i kampen för att försvara arbetarklassen mot kommande attacker.

Gunnar Westin

Samma gamla svenska imperialism

I veckan avgick försvarsminister Mikael Odenberg, och det är ju klart att alla som vill fälla borgarregeringen spontant glädjer sig för något sådant. Men tyvärr skedde det av "fel" orsaker – Odenberg vägrade ställa upp på de nedskärningsförslag Reinfeldt riktade mot försvarsmakten.

Man kan tänka sig att utvecklingen förvirrar "det nya arbetarpartiets" mer traditionella, konservativa bas. Moderaterna har ju framför alla andra varit det mest militärvänliga partiet – som ett exempel kan nämnas att 85 procent av officerarna röstade på högerpartiet vid valet 1962, mot 15 procent av den övriga befolkningen (Totalförsvarets hemsida). Vad har hänt? Har moderaterna gått och blivit pacifister?

En mer trolig analys är kanske att konservativa tendenser i partiet har fått stryka på foten för mer nyliberala idéer. I de senares utopi ska ju staten minimeras så mycket som möjligt, och de nya ultraliberalerna i centerpartiet har redan lagt korten på bordet om en yrkesarmé, ett Försvaret AB som man kan anta ska resa jorden runt och hjälpa USA och NATO att krossa och förtrycka mot betalning. Möjligtvis är det dit också Reinfeldt siktar så småningom.

I valet mellan en värnpliktsarmé och en elitarmé förespråkar vi klart det förra. Visst kan även en värnpliktsarmé användas mot folket, men den är ändå svårare för imperialisterna att helt kontrollera. Egentligen finns det mesta att säga i den frågan i följande rader ur Arbetarmakts principprogram:

"Den borgerliga statens krigsmakt och dess existens försvaras av hela det politiska etablissemangen från högern till vänsterpartiet. I själva verket är krigsmakten den förhärskande ordningens yttersta garant... Arbetarrörelsen kan [inte] vara likgiltig inför försöken att införa en yrkesarmé, vare sig det sker öppet eller bakvägen via 'frivillig' värnplikt. Tvärtom. En yrkesarmé är till sin karaktär mindre känslig för arbetarrörelsens inflytande och lättare för bourgeoisien att använda för att upprätthålla sin 'lag och ordning' än en värnpliktsarmé. Istället innebär det att arbetarrörelsen aktivt måste kämpa för att organisera de värnpliktiga till kamp för drägliga villkor och demokratiska fri- och rättigheter på förbanden. Det är bara på så sätt som arbetarklassen kan försvaga den borgerliga krigsmakten innan den är stark nog att helt avskaffa den hierarkiskt organiserade militärapparaten och ersätta den med en demokratiskt organiserad arbetarmilis, baserad på arbetarnas och tjänstemännens egna organisationer och ledda av deras egna demokratiskt valda företrädare.

Trots nedskärningar plöjs varje år ofantliga summor

ner i krigsmakten, inte minst i syfte att hålla krigsindustrin vid liv. Kräv att de pengar som idag används till krigsmakten istället används till skolor, daghem och sjukvård!"

(<http://www.arbetarmakt.com/program/handlingsprogram.php#20>)

Arbetarklassen har mycket större intresse av en värnpliktsarmé än en elitstyrka, med andra ord, men så länge denna värnpliktsarmé finns kvar kämpar vi för att inte en krona, inte en man ska gå till detta borgarnas klassförsvar. De som är anställda inom det militära, och orter som drabbas hårt av regementesnedläggningar, måste stödjas genom upprustningsprogram och alternativa arbetstillfällen. Det är en kamp arbetarrörelsen måste föra – moderaterna kommer inte att bekymra sig om det!

Pratet om militär mot den egna befolkningen kan kännas avlägset i Sverige, även om vi sett liknande saker mot masskamp i andra länder på sistone. Men minns skotten i Ådalen. Och år 2005 kunde generalmajor Paul Degerlund, på I16 i Halmstad, berätta att påtryckningar – från vem exakt ville han inte avslöja – kom om att sätta in militära tvångsinsatser, i strid mot lagen, mot demonstranterna i Göteborg 2001. Då hade de incidenter där människor skotts-kadades och misshandlades kunnat överskuggas av än värre brutalitet från statens sida.

Sedan 2006 är det lagligt för militären att "hjälpa" polisen också med tvångs- och våldsinsatser, allt i "terrorbekämpningens", det eviga krigets, namn. Vilket leder oss in på nästa aspekt av svensk försvarspolitik, svensk imperialism, Irak och Afghanistan.

Svenska trupper strider idag under NATO-befäl i Afghanistan. En svensk soldat har redan dödats (se *Arbetarmakts nyhetsbrev* nr 214), och svenska soldater har också deltagit i ockupationsmaktens angrepp mot civilbefolkningen. Med Carl Bildts besök i den så kallade "gröna zonen" i Irak höjs ropen på svenskt "stöd" till slaktandet i USA:s regi även där, och nyligen sopade överbefälhavare Håkan Syrén bort eventuella kvarvarande illusioner om "alliansfrihet" genom att tillsammans med (NATO-anslutna) Norge på DN Debatt föreslå en militärallians mellan de två länderna. Socialister måste kämpa stenhårt för att alla svenska soldater dras tillbaka från sitt krigande i imperialismens tjänst, oavsett om det sker under NATO:s, Sveriges, FN:s eller annan fana, och precis som folkmajoriteten motsätta sig alla försök att ansluta Sverige till NATO!

De svenska borgarnas medverkan i världsimperialismens fruktansvärda brott mot civilbefolkningen sker inte enbart genom direkt deltagande ockupationssoldater. Den svenska vapenexporten frodas också. I en mycket bra insändare till *Proletären* från den 30 augusti, berättar Ulf Bjerrén om Migrationsverkets absurda påstående om att "ingen väpnad konflikt" råder i Irak, samtidigt som den svenska vapenexporten mer än fyrdubblats sedan 2001. Han skriver: "SAAB Bofors Dynamics tillverkar flechetammunition (AMD 401), en vapentyp som strider mot Genèvekonventionen då den är riktad mot civilbefolkning. När den exploderar skjuter den ut mer än tusen metallpilar i ett område av hundra meter. Den har använts i kombination med det svensktillverkade granatgeväret Carl Gustaf av USA:s trupper i stadsmiljöer när irakiska 'motståndsfästen' lagts i grus och aska."

Moderater, centerpartister, NATO-förespråkare och profitörer på förtryckta folks lidanden – med andra ord råder i Sverige samma gamla imperialism. Och mer av samma sak kan vi vänta oss under de tre år som borgarna

vill fortsätta att regera. Pengar till nya sätt att slå ihjäl människor verkar aldrig saknas. Kampen mot borgarnas krigspolitik i Sverige står parallell med alla de som bekämpar amerikansk, och svensk, imperialism, i Irak och över hela världen.

I demonstrationerna mot den borgerliga regeringen den 18:e september tågar Arbetarmakt tillsammans med andra grupper under antiimperialistiska paroller. Gå med oss då!

Återigen om KP och arbetskraftsinvandring

Arbetarmakts nyhetsbrev har flera gånger tidigare tagit upp Kommunistiska partiets (KP) flyktingpolitik (se nyhetsbrevsarkivet på vår hemsida). Uttalanden från KP om arbetskraftsinvandring, i stil med "nej, kamrater polska byggnadsarbetare, här finns dåligt med jobb, arbetslösheten är lika stor hos oss som hos er. Åk hem och kämpa mot era kapitalister" (Tommy Flatnes) eller partiets kategoriska avfärdande av den stora Flyktingamnesti-kampanjen – ursikten var att amnesti kunde innebära att "oönskade personer" kunde komma in i Sverige (sic!), och placerade med andra ord KP till höger om Liberala ungdomsförbundet i invandringspolitiken – har vi ställt emot Lenins och hela den revolutionära arbetarrörelsens klassiska position om att kämpa sida vid sida med kamrater som invandrat från andra länder för samma villkor och arbete åt alla.

I senaste numret av KP:s tidning *Proletären* (6 september) finns ett välskrivet reportage från gymnasiets yrkesinriktade program. Antalet sökande till dessa är för övrigt i år för första gången större än sökande till de teoretiska programmen. Men, utan ett ord om kamp tillsammans med invandrade arbetare eller internationell solidaritet, klagar artikelförfattaren över att "arbetskraftsimporten utgör ett klart hot mot eleverna".

Samma tongångar är det i en annan artikel, "Enklare importera arbetskraft". Det handlar om ett nytt förslag från högerregeringen, som innebär att arbetsköpare nu ska få söka arbetskraft utanför landets gränser utan att som tidigare motivera det med att det saknas kompetens i Sverige. "Ingen hänsyn ska tas till om det finns arbetslösa inom landet som kan ta jobben", berättar *Proletären*.

Självklart förespråkar kommunister jobb åt alla, och vi inser att borgarnas enda syfte med arbetskraftsinvandring är att pressa ned löner och villkor för alla. Men hur svarar vi på detta? Genom att kämpa tillsammans med de från vår internationella klass som på grund av kapitalismens förtryck tvingats söka jobb här, och kanske lämna familj och liv i sina hemländer, eller genom att be polska kamrater att "åka hem till Polen"? *Proletären* väljer tydligt det senare alternativet: "Kommunisterna säger blankt nej till förslaget." Med stigande fasa beskriver artikeln sedan hur Svenska Arbetare kan få gå arbetslösa för att "arbetskraftsinvandringen" (man använder helst detta anonyma ord, istället för t.ex. arbetare från andra länder) tar 'våra' jobb, och att "erfarenhet visar" att lönenivåer och villkor "över tid påverkas".

Arbetarrörelsens erfarenhet visar också, vill man gärna tillägga, att inget "påverkas" av sig själv. "Utvecklingen" påverkas, avgörs, av det motstånd vi är beredda att sätta upp mot kapitalisternas försök att försämra våra villkor eller splittra oss efter nationella, rasistiska uppdelningar.

Allra värst, enligt KP, är ändå regeringens förslag om att "asylsökande som fått avslag på sin ansökan ska få ansöka om arbetstillstånd utan att först återvända till hem-

landet." De skriver, igen: "Stopp och belägg säger kommunisterna. För när asylsökande över natt kan förvandlas till ekonomiska invandrare så står vi inför ett flyktingpolitiskt moras." En "sammanblandning" mellan "flyktingar med skyddsbehov" och den vad man får anta fruktansvärda pesten "ekonomiska flyktingar" (hit räknas antagligen den i Polen skamligt lågt betalda polacken) är en "styggelse principiellt", skriver man vidare.

Få är de arbetare som strömmar in i Sverige för att leva lyxliv som "ekonomiska flyktingar" på byggjobb eller som bärplockare. Visst är migration ingen lösning på t.ex. Polens problem, men så länge arbetare i andra länder tvingas fly eller flytta till Sverige för att arbeta måste vi ta emot dem med öppna armar, dra med dem i kampen för att störta kapitalismen i Sverige och världen.

Vårt att upprepa är också Lenins ord när Socialistiska Internationals kongress i Stuttgart diskuterade frågan om invandring, år 1907. Amerikanska reformister försökte då, liksom KP idag, att förbjuda invandring av arbetare från exempelvis Kina och Japan. Lenins kommentarer var: "Några ord om resolutionen om utvandring och invandring. Även här förekom det i kommissionen försök att försvara snäva, skrämsliga intressen, att förbjuda invandring av arbetare från efterblivna länder ... Detta är samma aristokratiska anda som man återfinner bland arbetare i en del 'civiliserade' länder, som åtnjuter vissa fördelar av sin privilegierade ställning, och som därför är benägna att glömma behovet av internationell klassolidaritet."

Senare i samma nummer av *Proletären* konstateras kort att MUF numera, liksom KP, stödjer kravet på Sverige ut ur EMU. I alla fall en liten ljuspunkt för nationalisterna i KP.

Avslutningsvis: Moralpanik, hets över invandring och enhård nationalism är en del av det arv KP fortfarande bär med sig från stalinismens förräderi mot allt vad internationell revolution står för. Partiets rop på Jobben Åt Svenskarna har ingenting med socialismens tradition att göra. Och om något är en "styggelse principiellt" är det hur KP så lätt låter sig luras av kapitalisternas schackrande för att splittra arbetarkampen.

SW

Nya publikationer från AM och Revo

Nya nummer av både *Arbetarmakt* och *Revolution* finns att beställa från respektive hemsida. Nytt nummer av tidskriften *Revolutionär marxism* (nr 2) är också på väg till tryckeriet. Den kan likaså beställas från www.arbetarmakt.com och kommer inom att finnas för gratis nerladdning.

Till sist...

noterar vi att stalinistiska Nordkoreas nyhetsbyrå rapporterar att människor riskerade liv och hälsa för att rädda bilder på "den käre ledaren" Kim Jong-Il (att "den store ledaren", Kim-Il Sung, varit död i över tio år förhindrar honom – naturligtvis – inte från att fortfarande inneha posten "evig president"), vid översvämningarna som drabbade landet nyligen. Tidigare har Nordkorea rapporterat om hur Kim Jong-Il slog flera *hole-in-one* första gången han golfade, hur blommor och träd blomstrat för att fira ledarens födelsedag, och manat folk att endast klippa sig "för socialismen" i en av de tillåtna frisyrtyperna, eftersom långt hår sägs skada hjärnan. Tragikomiskt, är ordet.